

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Milana Lipovského a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci obžalovaného **P. R. a spol. pre trestný čin falšovania a pozmeňovania peňazí a cenných papierov, spolupáchateľstvom** podľa § 9 ods. 2, § 140 ods. 1, ods. 3 písm. a/, písm. b/ zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. zák.) na verejnom zasadnutí 8. júna 2011 v Bratislave o odvolaní obžalovaných P. R., Ing. M. W., V. M. a F. F., ktoré podali prostredníctvom obhajcov a o odvolaní krajského prokurátora v Bratislave vo vzťahu k obžalovanému V. M. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. apríla 2009, sp. zn. 7T 1/2005, rozhodol

t a k t o :

I.

Podľa § 258 ods. 1 písm. d/, ods. 2 zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) prvostupňový rozsudok **sa z r u š u j e** vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, vo vzťahu k obžalovanému V. M..

Na základe § 259 ods. 3 Tr. por. **sa**

obžalovaný **V. M.**, nar. X., trvale
bytom H., na slobode,

o d s u d z u j e

podľa § 140 ods. 3 Tr. zák., v znení zákona č. 248/1994 Z.z., s použitím § 40 ods. 1 Tr. zák. k trestu odňatia slobody vo výmere 14 (štrnásť) mesiacov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. **sa** obžalovaný na výkon uloženého trestu **z a r a d' u j e do I. (prvej) nápravnovýchovnej skupiny.**

Podľa § 55 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. obžalovanému **V. M.** **sa u k l a d á** aj trest prepadnutia vecí a to 13 850 € (trinásťtisícosemstopäťdesiat), ktoré **sú u l o ž e n é** v depozite Krajskej prokuratúry v Bratislave, č. 3 Kv 20/1993, pod položkou 34278-152-012.

II.

Podľa § 256 Tr. por. odvolania obžalovaných **P. R.**, **Ing. M. W.**, **V. M.** a **F. F.** **sa z a m i e t a j ú .**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 27. apríla 2009, sp. zn. 7T 1/2005, boli v bode I. rozsudku obžalovaní **P. R.**, **Ing. M. W.**, **V. M.** a **F. F.** uznaní za vinných z trestného činu falšovania a pozmeňovania peňazí a cenných papierov, spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 140 ods. 1, ods. 3 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. a v bode II. rozsudku obžalovaný **P. R.** z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. na skutkovom základe, že

obžalovaní **P. R.**, **Ing. M. W.**, **V. M.**, **F. F.**

I.

po vzájomnej dohode aj s obvineným J. N., voči ktorému bolo trestné stíhanie zastavené z dôvodu jeho úmrtia, na zabezpečenie technickej a materiálnej prípravy v súvislosti s prebiehajúcou výmenou a likvidáciou okolkovaných bankoviek nominálnej hodnoty 1 000 Kčs, v úmysle získať značný zdroj finančných prostriedkov zorganizovali a uskutočnili výrobu falzifikátov kolkov nominálnej hodnoty 1 000 Sk tak, že:

- obžalovaní P. R., F. F. v období od presne nezisteného dňa v mesiaci marci 1993 do novembra 1993 spoločne s už nebohým J. N., zadovážili finančné zdroje a podkladové vzory pre vyhotovenie falzifikátov, poskytli na ich výrobu sumu najmenej 20 000 DEM a psychicky pôsobili na ich urýchlenú výrobu,

- obžalovaní Ing. M. W., V. M. po tom, čo od predchádzajúcich obvinených prevzali sumu 20 000 DEM v dňoch 17.- 19.novembra 1993 v Bratislave v priestoroch súkromnej firmy S., na laserovom kopírovacom stroji značky CANON CLC 200, na ich požiadanie vyrobili najmenej 91 000 kusov falzifikátov kolkov nominálnej hodnoty 1 000 Sk, ktoré dňa 19. novembra 1993 podľa pokynov obžalovaného P. R. odviezli do K., kde boli v noci dňa 19. novembra 1993 spoločne všetci zadržaní príslušníkmi polície na parkovisku pri benzínovom čerpadle,

obžalovaný P. R.

II.

dňa 12. mája 1993 v S., pod zámienkou poskytnutia krátkodobého úveru na nákup obuvi a osobných motorových vozidiel vylákal sumu 5 000 000 Sk (165 969,59 €), ktorú v stanovenej lehote nevrátil, ale použil ich pre vlastnú potrebu, čím spôsobil škodu S. v uvedenej sume.

Za to bol obžalovanému P. R. uložený podľa § 250 ods. 4 Tr. zák., s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák., § 40 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov.

Obžalovaným Ing. M. W., V. M. a F. F. boli, každému samostatne, tresty uložené podľa § 140 ods. 3 Tr. zák., s použitím § 40 ods. 1 Tr. zák. vo výmere 14 mesiacov.

Na výkon uložených trestov boli všetci obžalovaní podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradení do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. poškodená spoločnosť majetkový H., bola s nárokom na náhradu škody odkázaná na konanie o občianskoprávných veciach.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolania krajský prokurátor v Bratislave, a to výlučne vo vzťahu k výroku o treste týkajúceho sa obžalovaného V. M. a obžalovaní R., W., M. a F..

Krajský prokurátor v Bratislave v písomných dôvodoch odvolania (č.l. 595- 597) konštatoval, že vo vzťahu k výroku o treste týkajúcom sa obžalovaného M. v rozsudku prvostupňového súdu absentuje výrok o uložení trestu prepadnutia veci. Na hlavnom pojednávaní krajský prokurátor v záverečnej reči navrhol tomuto obžalovanému, okrem iného uložiť aj trest prepadnutia veci a to sumy 13 850 €. Súd však takýto trest neuložil, ani inak nerozhodol o uvedenej čiastke a nevyhradil si ani rozhodnutie na verejné zasadnutie.

Konštatoval, že suma 13 850 € bol zaistená pri výkone domovej prehliadky u obžalovaného M.. Obžalovaný v priebehu prípravného konania priznal, že za to, že splnil požiadavku spoluobžalovaného W. a vyrobil 91 000 kusov falzifikátov kolkov dostal ako finančnú odmenu zálohu 20 000 DEM.

Navrhol preto, aby odvolací súd sám vo veci rozhodol rozsudkom tak, že obžalovanému V. M., okrem trestu odňatia slobody vo výmere ako mu ho uložil aj prvostupňový súd, uloží aj trest prepadnutia veci, a to zaistenej sumy 13 850 €.

Obžalovaný P. R. sa odvolaním, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu domáhal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil vo výroku o vine i vo výroku o treste podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. e/ Tr. por. a vec vrátil súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. Poznamenal, že v posudzovanom prípade odvolací súd

prejednáva skutky z roku 1993, teda s 18 ročným časovým odstupom, ktorý však nebol zapríčinený obžalovanými. S poukazom na požiadavku spravodlivého prejednaní veci nezávislým a nestranným súdom v primeranej lehote, ktorá je zakotvená v Trestnom poriadku, Ústave Slovenskej republiky, Listine základných práv a slobôd, v Dohovore o ochrane ľudských práv a je akcentovaná aj v rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovil presvedčenie, že pokračovanie trestného stíhania je vzhľadom na odstup času už neprípustné.

Obžalovaný Ing. M. W. sa odvolaním domáhal, aby vec bola vrátená prvostupňovému súdu na nové prejednanie, alternatívne, aby rozhodol sám odvolací súd tak, že ho spod obžaloby oslobodí.

Takýto odvolací návrh odôvodnil tým, že v priebehu konania nikdy nepopieral, že dostal od spoluobžalovaného R. zákazku na výrobu kolkov, dostal za to aj zálohu 20 000 DEM, z ktorej časť poskytol obžalovanému M., ale išlo len o plagátovú formu kolkov nakopírovaných na bežnom kopírovacom stroji a nadobudol presvedčenie, že kolky nebudú zneužitú v peňažnom styku, nebudú použité na bankovkách, ale budú použité len ako plagátová propagácia v zahraničí.

Vyslovil tiež presvedčenie, že o výrobe a prevoze kolkov boli informované štátne orgány, a preto je dôvodné tvrdiť, že táto činnosť bola nimi priamo vyprovokovaná prostredníctvom J. N., ktorý ani nebol s nimi zadržaný políciou.

V ďalšej časti podaného odvolania, po analýze výpovedí svedkov, obžalovaný konštatuje, že prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil dôkazy smerujúce k falšovaniu a pozmeňovaniu peňazí. Zdôraznil, že v inkriminovanej dobe bolo možné okolkované tisícikorunové bankovky vymeniť len v peňažných ústavoch, bolo dokázané, že v čase ktorý je považovaný za spáchanie trestného činu ním zabezpečené kolky už nemohli plniť funkciu platidla. V inkriminovanej dobe žalovanou činnosťou nemohol zasiahnuť do trestným zákonom chráneného objektu, ktorým bola ochrana slovenských peňazí.

Obžalovaný V. M. v písomných dôvodoch odvolania namietal, že

- súd sa pri hodnotení dôkazov nevysporiadal s otázkami vyprovokovania celej udalosti štátnymi orgánmi, a to z pohľadu najmä svedeckých výpovedí vtedajších funkcionárov P. a tvrdení ďalších osôb,
- súd nebral do úvahy obhajobné tvrdenia obžalovaných,
- súd nesprávne vyhodnotil dôkazy smerujúce k falšovaniu predmetných kolkov, ktoré v tom čase už neboli platné,
- súd nevypočul všetkých svedkov,
- nebolo preukázané, že kolky by sa dali použiť ako pravé, neexistujú žiadne priame dôkazy o existencii tisíckorunových bankoviek, na ktoré by kolky mohli byť nalepené a už vôbec nebolo dokázané, že by sa dali takéto peniaze vymeniť za nové peniaze a použiť ich ako pravé.

Na základe uvedených skutočností žiadal, aby odvolací súd podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. d/, písm. e/ zrušil prvostupňový rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný F. F. v písomných dôvodoch odvolania konštatoval, že na hlavnom pojednávaní krajského súdu nebolo preukázané, že by svojim konaním naplnil skutkovú podstatu žalovaného trestného činu. Položil otázku, že si nevie vysvetliť v čom mala spočívať jeho dohoda so spoluobžalovanými na zabezpečení technickej a materiálnej prípravy v súvislosti s prebiehajúcou výmenou a likvidáciou okolovaných bankoviek a ako mal práve on organizovať a uskutočniť výrobu falzifikátov kolkov, keď obžalovaného M. videl prvýkrát až na hlavnom pojednávaní. Zdôraznil, že robil pre J. N. iba šoféra a on sám podnikal v tom čase v kúpe a predaji ojazdených aut.

Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a spod obžaloby ho oslobodil.

Podľa prechodných a záverečných ustanovení zák. č. 301/2005 Z.z (ďalej len Trestný poriadok), § 564 ods. 4 vo veciach, v ktorých bola podaná obžaloba na krajský súd

na vykonanie konania v prvom stupni pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, teda pred 1. januárom 2006, vykoná konanie v prvom stupni príslušný krajský súd podľa doterajších predpisov. Konanie o riadnom opravnom prostriedku proti takémuto rozhodnutiu vykoná Najvyšší súd podľa doterajších predpisov.

V posudzovanej veci obžaloba napadla 21. apríla 2004 na krajský súd ako súd príslušný na konanie v prvom stupni, preto krajský súd vykonal konanie podľa doterajších predpisov a tiež Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, konal o opravných prostriedkoch podľa doterajších predpisov, účinných do 1. januára 2006.

Na podklade podaných odvolaní podľa § 254 ods. 1 Tr. por. odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým môže odvolateľ podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku a dospel k záveru, že dôvodné je len odvolanie krajského prokurátora podané vo vzťahu k obžalovanému V. M. vo výroku o treste a odvolania podané obžalovanými, že sú nedôvodné.

Pri plnení revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že skutky boli súdom prvého stupňa ustálené na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pri dodržaní zásad bezprostrednosti priamosti a ústnosti, ako aj pri rešpektovaní práva obžalovaných na obhajobu. Vykonané dôkazy boli vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 5, ods. 6 Tr. por.

Krajský súd v Bratislave v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaných a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke zavinenia. Najvyšší súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom krajského súdu.

Napriek obhajobným tvrdeniam obžalovaných ich vinu mal jednoznačne a bez akejkoľvek pochybnosti preukázanú aj odvolací súd. Vychádzal jednak z prvotných výpovedí obžalovaných R., W. a M. v rámci prípravného konania, v ktorých

sa k spáchaníu žalovaného skutku priznali, ale i z ostatných dôkazov produkovaných v rámci celého konania, výpovedí svedkov a listinných dôkazov a príloh, ktoré sú súčasťou spisu.

Obžalovaní v podstate ani nepopierali vyrobenie falošných kolkov, ale ako najhlavnejšie obhajobné tvrdenia, ktoré ich mali zbaviť trestnej zodpovednosti uvádzali fakt, že celá akcia bola vyprovokovaná štátnymi orgánmi, prostredníctvom J. N., že kolky boli vyrobené v čase, keď bolo možné okolkované tisíckorunové bankovky vymeniť len v peňažných ústavoch a bolo dokázané, že v čase ktorý je považovaný za spáchanie trestného činu, vyrobené falzifikáty kolkov už nemohli plniť funkciu platidla a v neposlednom rade, že boli presvedčení, že kolky nebudú použité v peňažnom styku, ale budú slúžiť len ako letáková, propagačná záležitosť.

Tieto obhajobné prednesy nemohol akceptovať ani odvolací súd. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že sa v prípade obžalovaných, ktorí samozrejme v rámci svojej skupiny mali každý iné úlohy, nejednalo o ojedinelú akciu výroby najmenej 91 000 kusov falzifikátov kolkov, ktoré mali byť vyvezené do M. a že táto akcia by bola vyprovokovaná štátnymi orgánmi prostredníctvom J. N.. Z výpovede viacerých svedkov (napr. A. B., M. J., P. J., Ing. J. K., L. S., Ing. V. Š. a pod.) vyplynulo, že obžalovaný R. sa snažil dlhšiu dobu, najmenej v období od marca do novembra 1993 získať z rôznych zdrojov (z U., Č., M.) neokolkované bankovky, ktoré by boli opatrené falzifikátmi kolkov a v peňažnom ústave by zabezpečil ich výmenu za peniaze novej meny Slovenskej republiky. Do zháňania neokolkovaných bankoviek zapojil obžalovaný veľa ľudí a podľa ich výpovedí, pokiaľ mu nevyhoveli v intenciách jeho predstáv, bol aj agresívny.

Výpovede svedkov JUDr. J. S., pplk. M., JUDr. K., J. H. a pod. vyvrátili obhajobné tvrdenia obžalovaných, že by akcia výroby falzifikátov kolkov bola vyprovokovaná štátnymi orgánmi.

K možnostiam výmeny falšovaných tisíckorunových bankoviek za pravé, a teda aj k prevereniu obhajoby obžalovaných boli vypočutí viacerí svedkovia, zástupcovia rôznych peňažných ústavov (napr. Ing. M., Ing. T., Ľ. P. a pod.). Ich výpovede a výpoveď svedkyne B., aj v nadväznosti na Vyhlášku Národnej banky Slovenska č. 228/1993 Z.z. a zák. č. 26/1993 Z.z. neboli spôsobilé vyvrátiť obhajobné tvrdenia obžalovaných, že nemali možnosť

v dobe, ktorá je považovaná za dobu spáchania trestnej činnosti vymeniť falošné bankovky za novú menu Slovenskej republiky.

Neobstojí ani obrana obžalovaných W. a najmä obžalovaného M., že mysleli, že ide iba o akúsi propagačnú, reklamnú činnosť. Odvolací súd vychádzal jednak zo sumy, ktorú obžalovaní za vyrobenie falzifikátov kolkov prevzali a jednak z dôkazov, z ktorých vyplýva hrozba násilia voči nim v prípade, ak nespĺnia požiadavku výroby falzifikátov kolkov a nespĺnia ju v požadovanom čase. Už samotná skutočnosť bez ďalšieho, že falošné kolky vyrobili a odovzdali ich osobe, ktorá ich výrobu požadovala, vytvorila možnosť ich zneužitia.

Odvolací súd sa zaoberal iba týmito najzásadnejšími obhajobnými námietkami obžalovaných, pričom v ostatných podrobnostiach odkazuje na dôvody rozsudku krajského súdu, s ktorými sa stotožňuje, tieto zodpovedajú ustanoveniu § 125 Tr. por. a ich opakovanie by bolo duplicitné.

Obžalovaní P. R., Ing. M. W., V. M. a F. F. tým, že spoločným konaním, pričom miera a spôsob ich zapojenia sa do páchania žalovanej trestnej činnosti je vyjadrená v skutkovej vete rozsudku, falšovali peniaze, v posudzovanom prípade išlo o kolky, ktoré aj samotné majú zo zákona povahu peňazí, v úmysle dať ich ako pravé, skutku sa dopustili ako členovia organizovanej skupiny a spáchali čin v značnom rozsahu, naplnili pojmové znaky skutkovej podstaty trestného činu falšovania a pozmeňovania peňazí a cenných papierov spolupáchatel'stvom podľa § 9 ods. 2, § 140 ods. 1, ods. 3 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. v znení zákona č. 248/1994 Z.z.

Prvostupňový súd v dôvodoch svojho rozhodnutia podrobne rozviedol pojem organizovanej skupiny v zmysle § 89 ods. 26 Tr. zák. a následne na to aplikovanej právnej kvalifikácie konania obžalovaných podľa ods. 3 písm. a/ ako i pojmu čin spáchaný v značnom rozsahu a následnej právnej kvalifikácie podľa ods. 3 písm. b/ § 140 Tr. zák. s argumentáciou krajského súdu sa odvolací súd stotožnil.

Krajský súd neopomenul zaoberať sa podrobne vo svojom rozhodnutí aj ustanovením § 16 Tr. zák. a správne ustálil, z dôvodov podrobne tam uvedených, že pre obžalovaných bolo

priaznivejšie posúdenie ich konania podľa zákona č. 140/1961 Zb. (Tr. zák.) v znení neskorších predpisov, konkrétne v znení zák. č. 248/4944 Z.z. Aj tento postup súdu prvého stupňa odvolací súd považuje za zákonný a správny.

Vo vzťahu ku skutku v bode II. rozsudku aj odvolací súd mal vinu obžalovaného R. za preukázanú, a to najmä na základe výpovedí svedkov I. J. a P. P. ako i súvisiacich listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou spisu.

Obžalovaný P. R. tým, že sa úmyselným konaním obohatil na škodu cudzieho majetku tým, že uviedol iného do omylu a spôsobil škodu veľkého rozsahu, naplnil pojmové znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák.

Prvostupňový súd pri ukladaní trestov jednotlivým obžalovaným veľmi dôsledne zvážil všetky zákonné kritériá rozhodné pre voľbu druhu trestov a pre voľbu ich výmery. Zohľadnil stupeň spoločenskej nebezpečnosti konania obžalovaných, ktorý je vysoký vzhľadom na význam zákonom chráneného záujmu, ale zohľadnil aj predchádzajúci život obžalovaných a možnosti ich nápravy.

Krajský súd v dôvodoch rozsudku veľmi podrobne objasnil aplikáciu ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák. pri voľbe výmery ukladaných trestov, odôvodnenú neprimeranou dĺžkou konania, rozhodne nezavinenou postupom obžalovaných. Odvolací súd sa s postupom i argumentáciou krajského súdu plne stotožnil.

Podľa § 2 ods. 4 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní musia (okrem iného) trestné veci prejednávať čo najrýchlejšie a musia dôsledne zachovávať občianske práva zaručené ústavou. Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. S poukazom na tieto ustanovenia ako i čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd neúmerne dlhú dobu konania môže súd zohľadniť pri výmere trestu. V posudzovanej veci skutky boli spáchané ešte v roku 1993, teda pred osemnástimi rokmi, obžalovaní sa úkonom trestného stíhania podrobovali, po dobu od spáchania skutkov, teda osemnásť rokov viedli riadny život, ďalšej trestnej činnosti sa už nedopustili, preto aj odvolací súd, s ohľadom na všetky okolnosti prípadu, za primerané

považoval tresty odňatia slobody v trvaní osemnásť mesiacov u obžalovaného R. a po štrnásť mesiacov u obžalovaných W., M. a F..

Zastavenie trestného stíhania výlučne z dôvodov neprimeranej dĺžky konania, hoc aj nezavinenej konaním obžalovaných, by bola v rozpore so zákonom i ustálenou praxou súdov.

Na výkon trestov do prvej nápravno-výchovnej skupiny boli obžalovaní zaradení v súlade so zákonom.

Z uvedených dôvodov odvolací súd odvolania obžalovaných P. R., Ing. M. W., V. M. a F. F. považoval za nedôvodné a ako také ich postupom podľa § 256 Tr. por. zamietol.

Napriek vyššie uvedenému konštatovaniu aj vo vzťahu k obžalovanému M., odvolací súd na podklade odvolania krajského prokurátora, postupom podľa § 258 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. zrušil výrok o treste vo vzťahu k tomuto obžalovanému, pretože sa stotožnil s odvolacou námietkou prokurátora, že obžalovanému M. mal byť uložený popri nepodmienečnom treste odňatia slobody aj trest prepadnutia veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s odvolacím tvrdením prokurátora, že bolo nad akúkoľvek pochybnosť preukázané, že suma 13 850 €, ktorá bola zaistená pri domovej prehliadke vykonanej u obžalovaného M., pochádza zo žalovanej trestnej činnosti. Obžalovaný M. sám vo výpovedi priznal, že túto sumu prevzal ako zálohu na odmenu za výrobu falošných kolkov.

Podľa § 55 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. súd uloží trest prepadnutia veci, ktorú páchatel získal trestným činom alebo ako odmenu zaň. Prepadnutie veci sa teda vzťahuje na to, čo sa trestným činom získalo. V posudzovanom prípade to bola nepochybne suma 13 850 € (ktoré sú v súčasnej dobe uložené v depozite krajskej prokuratúry).

Odvolací súd preto postupom podľa § 259 ods. 3 Tr. por. vo veci rozhodol sám tak, že obžalovanému M. uložil trest odňatia slobody vo výmere totožnej ako súd prvostupňový,

tiež ho pre jeho výkon zaradil do prvej nápravnovýchovnej skupiny, ale zároveň mu uložil aj trest prepadnutia veci a to finančnej čiastky 13 850 €.

Výrok o náhrade škody je zákonný a správny týmto rozhodnutím ostal nedotknutý.

S ohľadom na tieto skutočnosti, odvolací súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku rozsudku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.

V Bratislave 8. júna 2011

JUDr. Jana S e r b o v á , v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová